

Драматургія

Богдан Рубчак

Я пережив наш життєдайний гріх,
ту нашу гру, квітневу та осінню.
А ти приходиш і відходиш тінню,
неначе лицедії снів моїх.

Є в мене вже новий "Театр утіх"
в старім будинку, що відгонить тлінню;
та іноді молюсь тому камінню,
що з нього був збудований твій сміх.

Для інших будеш маскою сумною,
малою ролею, — або ж судьбою
обсудиш кожний спад їх, кожний зрив.

Мені ж ні ластівкою, ні совою
не станеш, а залишишся собою, —
такою, як тебе я сотворив.